

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

Ελένη Παρζέντα

μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ελένη Δαρζέντα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λένα Μαντά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Λένα Μαντά, 2026
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026, 45.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6477-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του Βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | *Since 1979*

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΛΕΝΑ ΜΑΝΤΑ

Εξένη Παρζέντα

1978
Βραδιά γενεθλίων

Να ζήσεις, Ελένη, και χρόνια πολλά...»
Τα κεριά πάνω στην τούρτα τής φάνηκαν πολλά, ατελείωτα. Στο μυαλό της ήρθε εκείνο το καταραμένο ποίημα του Καβάφη που της είχε σφηνωθεί στο κεφάλι από την πρώτη φορά που το διάβασε.

...Εμπρός κυττάζω τ' αναμμένα μου κεριά.

*Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φριξώ
τί γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τί γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.*

«Μεγάλη να γίνεις με άσπρα μαλλιά...»

Ήταν ήδη πολύ μεγάλη. Μόνο που δεν είχε άσπρα μαλλιά. Τα κάλυπτε επιτυχώς η βαφή που χρησιμοποιούσε η κομμώτρια, η οποία, απαρέγκλιτα κάθε τρεις εβδομάδες, περνούσε το κατώφλι του τεράστιου αρχοντικού στη Φιλοθέη και φρόντιζε την πλούσια κόμη της. Η ίδια ποτέ δεν πατούσε στο κομμωτήριο. Αυτό της έλειπε. Η Ελένη Δαρζέντα να βρεθεί στην άβολη και άκομψη θέση κάθε κοινής θνητής, φορώντας τη φρικαλέα ρόμπα του κομμωτηρίου, πασαλειμμένη με την καστανόχρυση βαφή. Μπορεί να μην ήταν καλλιτέχνις, αλλά ήταν διάσημη και είχε στενές σχέσεις

με ακόμη πιο διάσημες κυρίες. Ο οίκος μόδας *Arzu* ήταν το στολίδι του Κολωνακίου και τα μοντέλα του ήταν όλα πρωτότυπες δημιουργίες του ταλαντούχου Ρωμανού, προσωπική ανακάλυψη της Ελένης, από το Παρίσι. Καμιά κυρία που σεβόταν τον εαυτό της δεν έχανε επίδειξη και έπρεπε οπωσδήποτε η γκαρνταρόμπα της να περιλαμβάνει μερικά συνολάκια από το *Arzu*. Εννοείται ότι προτεραιότητα είχαν πάντα διάσημες ηθοποιοί και σύζυγοι εφοπλιστών, βιομηχάνων και πολιτικών. Η αφρόκρεμα της ελληνικής κοινωνίας αφηνόταν μ' εμπιστοσύνη στα χέρια του Ρωμανού.

Η Ελένη κοίταξε τα πρόσωπα γύρω της, που παρά το βλοσυρό και διόλου ευχαριστημένο ύφος της συνέχιζαν το σαχλό γενέθλιο τραγουδάκι, αλλά μπόρεσε ν' αντιληφθεί και τη δική τους δυσφορία, καθώς βιάζονταν να το ολοκληρώσουν και επιτάχυναν λίγο τον ρυθμό στη συνέχεια.

«...*Παντού να σκορπίζεις της γνώσης το φως και όλοι να λένε “να μία σοφός”!*»

Ήταν η στιγμή που έπρεπε να βγάλει με δύναμη όλο τον αέρα των πνευμόνων της ώστε να κατατροπώσει τις φλογίτσες που πλησίαζαν απειλητικά το λαχταριστό γλυκό. Αποφάσισε πως ήταν μάταιο να προσπαθήσει κάτι τέτοιο και ετοιμάστηκε να φουσήξει αδιάφορα.

«Πρώτα μια ευχή, κυρία Ελένη! Κάντε μια ευχή!» φώναξε η οικονόμος της, αλλά, με το βλέμμα που της έριξε η εργοδότριά της, η φωνή της προοδευτικά χαμήλωσε, μέχρι που οι τελευταίες συλλαβές πνίγηκαν στο λαρύγγι της πριν τις εκστομίσει.

Δεν πίστευε στις ευχές η Ελένη Δαρζέντα. Στη ζωή της ό,τι κι αν ευχήθηκε δεν ευοδώθηκε. Πάλεψε με θεούς και δαίμονες για να καταφέρει ό,τι έφτιαξε, χρειάστηκε να ματώσει τα χείλη της, τόσες φορές που τα δάγκωσε γεμάτη απελπισία, και τις κραυγές της απόγνωσης τις έπνιγε πάντα σ' ένα μαξιλάρι τα βράδια, στο κρεβάτι της, γιατί μόνο εκεί άφηνε το προσωπείο να πέσει. Εκείνη τη μάσκα που δεν επέτρεπε σε κανέναν να αντιληφθεί συναίσθημα, σκέψη, προσδοκία ή αποτυχία της.

Παρόλο που η εκπνοή κατάφερε να εξαφανίσει μόλις και μετά βίας μερικές φλογίτσες, τα χειροκροτήματα ακούστηκαν δυνατά και οι ευχές έπεσαν βροχή. Η σαμπάνια που άνοιξε ο πρωτότοκος γιος της, ο Διαγόρας, δυνάμωσε τις φωνές, που έφτασαν στ' αυτιά της σαν άκαιρη, δυσάρεστη και, κατά συνέπεια, ενοχλητική οχλοβοή.

Απόψε έκλεινε τα εξήντα πέντε της χρόνια η Ελένη Δαρζέντα. Αρχηγός και κεφαλή της οικογένειας, διοικούσε, εκτός από τον οίκο μόδας, ολόκληρο τον όμιλο Δαρζέντα με σιδερένια γροθιά, χωρίς ποτέ να σκεφτεί καν να την καλύψει μ' ένα βελούδινο γάντι. Μόνο που δεν ένιωθε ότι είχε λόγο να γιορτάζει αυτές τις έξι και πλέον δεκαετίες, από τις οποίες ούτε μια δεν υπήρξε ευτυχισμένη. Δεν ήξερε καν πώς ήταν αυτό το συναίσθημα. Κάτι, ελάχιστο, μηδαμινό, ήρθε από το παρελθόν να της θυμίσει αναλαμπές χαράς, σ' ένα παράλληλο σύμπαν ίσως, στο οποίο δε χωρούσε πια. Ίσως και να μην ήταν καν αληθινές. Ίσως να τις φαντάστηκε...

Ο Διαγόρας τής έδωσε το πρώτο ποτήρι σαμπάνιας και τη φίλησε τρυφερά στο μάγουλο. «Να ζήσεις, μητέρα! Χίλια χρόνια να ζήσεις! Ποτέ να μη σε χάσουμε από τη ζωή μας!» της ευχήθηκε και η Ελένη ήξερε ότι ο γιος της εννοούσε κάθε λέξη.

Τον κοίταξε καθώς, απεγάδιαστος όπως πάντα οικοδεσπότης, σέρβιρε τη σαμπάνια στα κρυστάλλινα ποτήρια, ενώ η Δέσπω, η οικονόμος της, ανέλαβε να τα μοιράσει με χαμόγελο πλατύ, σαν αυτό που όφειλε, αλλά δεν είχε στο πρόσωπό της, η εορτάζουσα. Όταν τον γέννησε, μόλις είχε περάσει τα είκοσι. Αθώα και ανίδεη, σύρθηκε σ' έναν γάμο που, ακριβώς εξαιτίας της αθωότητάς της, άργησε πολύ να διαλύσει τις αυταπάτες της. Ο Διαγόρας έφερε και το πρώτο χαμόγελο στα χείλη της, έπειτα από ατελείωτους μήνες που το πρόσωπό της είχε πετρώσει μαζί με την καρδιά της. Τους πόνους της γέννας σχεδόν τους καλοδέχτηκε· ήταν και το πρώτο σημάδι ότι τελικά μπορούσε κάτι να νιώσει, δεν είχε μετατραπεί ολότελα σε παγοκολόνα ή έστω

σε μια άψυχη κούκλα, προορισμένη να υπομένει εξευτελισμούς οι οποίοι ακύρωναν τη γυναικεία της υπόσταση.

«Η μάνα σου, όμως... Μέσα στο κέφι και στην τρελή χαρά, όπως πάντα άλλωστε! Τι την ήθελες τη διοργάνωση γενεθλίων, βρε αγάπη μου, λες και δεν την ξέρεις;»

Ο Διαγόρας κοίταξε τη γυναίκα του που μόλις είχε μιλήσει, χαμηλόφωνα φυσικά, την ώρα που την πλησίασε για να τσουγκρίσουν τα ποτήρια τους. Με την Ηλέκτρα όλα άρχισαν στο πάρτι των δέκατων όγδων γενεθλίων της, όπου τον είχε κουβαλήσει η αδελφή του, η οποία ήταν η καλύτερή της φίλη παρά τον ενάμιση χρόνο που είχαν διαφορά. Την ήξερε από παιδί, αλλά εκείνο το βράδυ ο έρωτας άρχισε το προαιώνιο παιχνίδι του αποτελέσματος του γάμου τους, που κρατούσε ενάντια στις δυσοίωνες προβλέψεις της μητέρας του δύο δεκαετίες, ήταν η εικοσάχρονη Τάνια και ο δεκαοκτάχρονος Οδυσσέας. Την αγαπούσε τη γυναίκα του αλλά δεν ήταν σίγουρος αν παρέμεναν μαζί από τα ψήγματα του πάλαι ποτέ έρωτά τους ή γιατί η Ηλέκτρα δε θα έκανε ποτέ το χατίρι στην Ελένη να επιβεβαιωθεί, χωρίζοντάς τον. Εξάλλου ήταν και τα βαθιά θαμμένα μυστικά που τους κρατούσαν δεμένους...

Νύφη και πεθερά τις χώριζε αβυσσαλέο μίσος παρόλο που αναγκάστηκαν να συμβιώσουν όλα αυτά τα χρόνια. Ο νόμος ήταν απαράβατος για όλους. Από εκείνο το μικρό παλάτι με τις δύο πτέρυγες, τα αναρίθμητα υπνοδωμάτια και τους τεράστιους χώρους υποδοχής δεν έφευγε κανείς. Όσες μάχες κι αν έδωσε η Ηλέκτρα προκειμένου να πείσει τον άντρα της ότι ήταν παράλογο να συγκατοικούν τόσο άνθρωποι, ακόμη και στα εκατοντάδες τετραγωνικά του αρχοντικού της Φιλοθέης, τις έχασε. Ο Διαγόρας ήταν αδιάλλακτος και ο λόγος της μητέρας του είχε την ισχύ και τη δυναμική ενός νόμου που δεν επιδεχόταν ουδένα «παραθυράκι». Ευτυχώς, η έκταση του σπιτιού ήταν τέτοια ώστε να αποθαρρύνει τον συγχρωτισμό των ενοίκων του, παρά μόνο αν το επιθυμούσαν, πράγμα που συνέβαινε σπάνια. Οπωσ-

δήποτε, όμως, ήταν υποχρεωτική η παρουσία όλων στο δείπνο, κάθε βράδυ, εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων.

«Αγάπη μου, σε παρακαλώ!» διαμαρτυρήθηκε τελικά ο Διαγόρας. «Ξέρεις ότι η μητέρα δεν είναι εκδηλωτική, όμως είμαι σίγουρος ότι χάριξε πολύ με τη διοργάνωση αυτής της μικρής συγκέντρωσης!»

«Αυτή τη σιγουριά σου να είχα και τι στον κόσμο!» τον αποπήρε εκείνη και απομακρύνθηκε για να πλησιάσει τα παιδιά της. Ο Οδυσσέας ήταν ίσως σε χειρότερη κατάσταση και από την γιαγιά του ακόμη, αλλά έδειχνε απρόθυμος να της ανοιχτεί, όπως πάντα. Ήταν άξιο απορίας το ότι ο μόνος άνθρωπος που έδειχνε να εμπιστεύεται ήταν η πεθερά της. Εκείνη η γυναίκα, η σκληρή και αγέλαστη, που δεν είχε καταδεχτεί να δώσει ένα χάνδι ή ένα φιλί στα παιδιά της, ήταν απίστευτα τρυφερή με τα εγγόνια της...

«Πήγαινε και πες της ν' αλλάξει φάτσα! Τους έχει καταρρακώσει όλους!»

Ο Ιάκωβος, το δεξί χέρι της απρόσιτης οικοδέσποινας, ο «εξ απορρήτων» της, όπως του άρεσε ν' αυτοαποκαλείται, κοίταξε τον άντρα που τον είχε πλησιάσει και χαμογέλασε. Ο Ρωμανός, πανέμορφος όπως πάντα, με προσεγμένη κάθε λεπτομέρεια της εμφάνισής του, έδειχνε ανήσυχος.

«Και γιατί δεν πας εσύ να της το πεις;» τον ρώτησε, συνεχίζοντας να χαμογελά. «Εγώ δεν είμαι τόσο ριψοκίνδυνος!»

«Ασ' το καλύτερα!» αντέδρασε ο Ρωμανός. «Φοράω και καινούργια παπούτσια, πού να τρέχεις τώρα με τα ψηλοτάκουνα;»

Στάθηκαν πλάι πλάι, τόσο διαφορετικοί ο ένας από τον άλλον, αλλά τόσο συντονισμένοι πάντα, και αυτό ήταν που εξασφάλιζε την αγαστή συνεργασία τους. Ο Ιάκωβος αρρενωπός, μελαχρινός, με κοντοκουρεμένα μαλλιά και ένα χαμόγελο που φώτιζε, άμα τη εμφανίσει του, όλο τον κόσμο γύρω του. Απολάμβανε της πλήρους εμπιστοσύνης της Ελένης γιατί εκείνη ήξερε ότι το «δεξί της χέρι» θα έπεφτε στη φωτιά για χάρη της χω-

ρίς καν να του το ζητήσει. Από την άλλη, ο Ρωμανός ήταν κατά-ξανθος, γεγονός που το ενίσχυαν οι ανταύγειες που φρόντιζε τακτικά ν' ανανεώνει. Ψηλός και αθλητικός, με αρμονικά χαρακτηριστικά τόσο τέλεια, που, αν οι προτιμήσεις του δεν ήταν για το ίδιο φύλο, κανένας σύζυγος από τις πελάτισσες του οίκου τους, που έπιναν νερό στο όνομά του, δε θα κοιμόταν ήσυχος. Ο Ρωμανός ντυνόταν πάντα εκκεντρικά, αλλά όχι κραυγαλέα. Οι κινήσεις του ήταν νωχελικές, αλλά ποτέ δεν προκαλούσαν. Η φωνή του, απαλή και χαμηλή, γλιστρούσε σε γυναικείους τόνους και είχε ένα χαμόγελο τόσο παιδικό που όλες οι κυρίες ήθελαν να τον αγκαλιάσουν.

Τη μικρή τους συντροφιά πλησίασε ο πρεσβύτερος εκείνης της γενέθλιας συγκέντρωσης.

«Τι έγινε, παλικάρια; Η νύφη μου όπως πάντα φιλοδώρησε όλους μας από έναν κουβά παγωμένο νερό ή είναι η ιδέα μου;» τους είπε πειρακτικά.

«Δεν της αρέσουν αυτά της Ελένης και όμως ο Διαγόρας επιμένει κάθε χρόνο να διοργανώνει πάρτι γενεθλίων!» απάντησε ο Ιάκωβος.

«Πάρτι γενεθλίων; Ο Θεός να το κάνει!» συμπλήρωσε ο Ρωμανός.

«Τόσα χρόνια την ξέρω, ανάθεμα κι αν την κατάλαβα ποτέ!»

Ο Άγης, ο αδελφός του Οδυσσέα Δαρζέντα, είχε κλείσει τα εβδομήντα, αλλά η αιώνια ενασχόληση με τον εαυτό του και η καλοζωία που απολάμβανε του έκρυβαν τουλάχιστον μια δεκαετία. Ποτέ δε σκέφτηκε καν να παντρευτεί, και ζούσε πάντοτε κάτω από την ίδια στέγη με την οικογένεια, χωρίς οι γονείς του να υποπτευθούν ότι ο μικρός και ζωηρός γόνος τους διατηρούσε κι ένα κομψό διαμέρισμα στο κέντρο, ώστε να συνοδεύει εκεί τις κατά καιρούς συντροφές του. Η μόνη που το γνώριζε, ήταν, φυσικά, η Ελένη, την οποία ο κουνιάδος της εμπιστευόταν απόλυτα. Τη συμπάθησε από την πρώτη στιγμή που ήρθε νύφη στο σπίτι τους, ένα κορίτσι τόσο λεπτό και αέρινο, που νόμι-

ζες ότι θα το στροβιλίσει ο άνεμος στην πρώτη ριπή του. Έτρεμε από ντροπή, το χαμόγελό της ήταν δειλό, το βλέμμα της έδειχνε φοβισμένο· και ήταν αυτό το βλέμμα που το είδε ν' αλλάζει μέρα τη μέρα, μέχρι που πάγωσε, όπως και τα χείλη της που δε χαμογέλασαν ποτέ ξανά. Σχεδόν μίσησε τον αδελφό του επειδή κατέστρεψε εκείνο το πλάσμα, αφήνοντας ένα άδειο κέλυφος στη θέση μιας όμορφης ψυχής. Και μετά τη θαύμασε, όταν αναγεννήθηκε από τις στάχτες της και μέσα από το κουκούλι ξεπετάχτηκε μια δυναμική προσωπικότητα που άρπαξε τα ηνία της ζωής και την υποχρέωσε να γονατίσει μπροστά της.

Την ώρα που η Δέσπω, με τη βοήθεια μιας καμαριέρας, μοίραζε τα κομμάτια της τούρτας, μια νέα παρουσία εισέβαλε στο σαλόνι, κατακόκκινη και ασθμαίνουσα. Πλησίασε την εορτάζουσα με κατεβασμένο το κεφάλι και στάθηκε μπροστά της.

«Μητέρα, συγγνώμη που άργησα, κάτι προέκυψε και δεν μπόρεσα να φανώ συνεπής μια τέτοια μέρα! Χρόνια πολλά! Να είσαι πάντα υγιής!» είπε, προσπαθώντας να φαίνεται ειλικρινής και εγκάρδια, αλλά δεν τόλμησε να προχωρήσει σε καμία φυσική επαφή, ούτε καν σ' ένα τυπικό, έστω, φιλί.

Η Ελένη την κοίταξε χωρίς να τσακίσει έστω τα χείλη της σε μια υποψία χαμόγελου. Τα μάτια της είχαν μισοκλείσει απειλητικά όταν μίλησε: «Η ώρα των ευχών πέρασε! Τα αδέρφια σου, που εργάζονται για ν' απολαμβάνεις εσύ, η ανεπάγγελτη, τα χρήματα που αφειδώς ξοδεύεις, είναι, όπως βλέπεις, εδώ. Προφανώς αυτό που σου “προέκυψε” ήταν ακόμη πιο σοβαρό. Ελπίζω μόνο να μην το δούμε αύριο στις εφημερίδες!» την ειρωνεύτηκε και η κοπέλα γλώμισε απότομα.

Τίναξε πίσω το κεφάλι σαν να είχε δεχτεί χαστούκι και τα μάτια της άστραψαν από θυμό όταν συνάντησαν το βλέμμα της μητέρας της. «Και να σκεφτεί κανείς ότι σιχαίνεσαι τα πάρτι γενεθλίων! Παρ' όλα αυτά απαιτείς την παρουσία μας! Φαντάσου και να σου άρεσαν!» πρόσθεσε και ήταν η σειρά της να ειρωνευτεί τη μητέρα της.

«Και στις επιχειρήσεις μας απαιτώ την παρουσία σου, αλλά έχεις φτάσει τριάντα έξι χρόνων και ακόμη καρπώνεσαι τη δουλειά όλων μας χωρίς να συμμετέχεις στο ελάχιστο! Αναρωτιέμαι πότε θ' αποφασίσεις να σοβαρευτείς και τι άλλο πρέπει να κάνω για να σε θέσω προ των ευθυνών σου! Φυγοποιείς και αυτό δε μου αρέσει καθόλου, Μελίνα! Επιτέλους, γίνε αυτή που πρέπει, για να μην ντρεπόμαστε!»

Θα της απαντούσε. Και ο καβγάς θα ξεσπούσε από λεπτό σε λεπτό, ήταν προβλέψιμη η διαδικασία και συνηθισμένη όπως κάθε φορά που μάνα και κόρη έρχονταν σε επαφή. Πάντα, κάποιος από τους υπόλοιπους έμπαινε στη μέση για να διακόψει τους διαξιφισμούς, που κάποτε κάποτε δεν ήταν και εντελώς «αναίμακτοι». Αυτή τη φορά ήταν ο Άγγελος Δαρζέντας, ο δεύτερος γιος της οικογένειας. Πλησίασε και άρπαξε την αδελφή του από τη μέση, προσποιούμενος μια χαρά που δεν ένιωθε.

«Ήρθε το κορίτσι μας;» της είπε εγκάρδια, ενώ το βλέμμα του τη διέταζε να μην πει ούτε μία λέξη ακόμη. «Η τούρτα είναι εξαιρετική, έλα να δοκιμάσεις και να δεις και τη Λήδα που σε περιμένει!»

Την παρέσυρε στην άλλη άκρη του σαλονιού αλλά δεν άφησε το χέρι της, ακόμη κι όταν στάθηκαν στο πλάι της άλλης γυναίκας που προσπαθούσε να χαμογελάσει. Δέκα χρόνια ήταν στο πλευρό του Άγγελου Δαρζέντα, «ισόβια ερωμένη» ήταν το παρατσούκλι που ψιθυριζόταν στους κύκλους τους, τόσο χαμηλόφωνα που, τελικά, έκανε εκκωφαντικό θόρυβο. Διόλου δεν την ένοιαζε. Οι δυο τους ήταν απόλυτα ευτυχισμένοι και πλήρως ικανοποιημένοι από τη ζωή που οι ίδιοι είχαν διαμορφώσει σύμφωνα με τις ανάγκες τους. Η Λήδα έμενε σ' ένα διαμέρισμα στο κέντρο, ήταν υπεύθυνη στο τμήμα καλλυντικών που βρισκόταν στο ισόγειο του MINION και έμενε στο τεράστιο σπίτι της Φιλοθέης όποτε ήθελε, όπως και ο Άγγελος έμενε στο δικό της όταν ήθελαν ν' απομονωθούν. Από την πρώτη μέρα που έγιναν ζευγάρι, φρόντισε να του δηλώσει πως ο γάμος δεν την ενδιέ-

φερε, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να γίνει μητέρα. Επιπλέον, του έκανε ξεκάθαρο πως, αν κάποτε ένιωθε την ανάγκη να κάνει οικογένεια, ήταν ελεύθερος να το πράξει, η ίδια δε θα ένιωθε καμιά πικρία. Δέκα χρόνια μετά ο Άγγελος ούτε που μπορούσε να φανταστεί τη ζωή του χωρίς εκείνη, ενώ η Λήδα ακόμη αδυνατούσε να συνηθίσει την τεταμένη ατμόσφαιρα στο σπίτι του και ειδικά τη μητέρα του. Δεν τη φοβόταν, ούτε κατά διάνοια δεν την επηρέαζε το παγωμένο βλέμμα της Ελένης, αλλά για ακατανόητους λόγους, την ίδια στιγμή που ήθελε να τη βρῖσει, είχε τη βαθιά επιθυμία να την αγκαλιάσει, να τη σφίξει πάνω της και να της χαϊδέψει τα μαλλιά, να της ψιθυρίσει λόγια παρηγοριάς. Ποτέ όμως δεν το είχε πει αυτό στον Άγγελο. Παρέμνε σιωπηλός παρατηρητής μιας παθογένειας που πολύ θα ήθελε να ξέρει τις ρίζες της...

«Τι ήθελα και ήρθα;» αναφώνησε η Μελίνα αγανακτισμένη και ο αδελφός της της έσφιξε το χέρι προειδοποιητικά.

«Σιγότερα, μικρή! Έτσι και σε ακούσει, πάμε για δεύτερο γύρο, που όπως αντιλαμβάνεσαι θα είναι πιο σφοδρός και είμαστε όλοι ξεθεωμένοι ήδη από την υπερπροσπάθεια!» τη μάλωσε χαμηλόφωνα εκείνος και συμπλήρωσε: «Για να μη σου πω ότι είμαι στο πόδι από τις έξι το πρωί και δε βλέπω την ώρα να τελειώσει το... γλέντι, να πάω για ύπνο! Με άλλα λόγια, σκασμός, Μελινάκι, και δεν έχουμε την όρεξή σας!»

Σώπασε μουτρωμένη η κοπέλα, δαγκώνοντας τα χείλη της, και αναζήτησε στον χώρο τα ανίψια της. Σίγουρα θα ήταν πιο διασκεδαστική παρέα από τα αδέρφια της. Όταν εκείνη γεννήθηκε, ο Διαγόρας ήταν ήδη ένας δεκάχρονος, πολύ σοβαρός μικρός κύριος που της έδωσε ελάχιστη σημασία. Η μητέρα τους τον προόριζε για συνεχιστή της δυναστείας τους και τον διαπαιδαγωγούσε αναλόγως. Έπρεπε να είναι άψογος σε όλα, και ήταν, ακολουθώντας πάντα τις διαταγές της. Η μοναδική φορά που την παράκουσε ήταν όταν ερωτεύτηκε την Ηλέκτρα. Ο γάμος τους έγινε προτού το συνειδητοποιήσει κανείς και το σπίτι

κηρύχθηκε σε εμπόλεμη ζώνη, παρόλο που το ζευγάρι αμέσως μετά έφυγε για το μεταπτυχιακό που θα έκανε ο Διαγόρας στο Λονδίνο. Όταν επέστρεψαν, είχαν μαζί τους και την Τάνια, την πρωτότοκη κόρη τους. Κεραυνός εν αιθρία που ουδόλως μαλάκωσε την καρδιά της Ελένης. Το πρώτο διάστημα η συγκατοίκηση ήταν αφόρητη και η υπομονή της Ηλέκτρας δοκιμάστηκε σκληρά. Μονάχα η συνεχής παρουσία της Μελίνας δίπλα της γλύκαινε λίγο την ατμόσφαιρα. Οι δυο τους είχαν δεθεί πάρα πολύ, όταν η έφηβη κουνιάδα της έμεινε μαζί τους στο Λονδίνο για μεγάλο διάστημα, φοιτώντας σε ελληνικό σχολείο, γιατί οι σχέσεις της με τη μητέρα της ήταν πάλι τεταμένες εξαιτίας ενός ανάρμοστου έρωτα της μικρής. Ίσως γι' αυτό η Ελένη πείστηκε σχετικά εύκολα να παραμείνει η κόρη της τόσο μεγάλο διάστημα μακριά από το σπίτι, ευελπιστώντας ότι έτσι θα τέλειωνε εκείνο το ειδύλλιο.

Η Μελίνα εντόπισε τον Οδυσσέα και την Τάνια μισοκρυμμένους πίσω από την κουρτίνα, έξω στο μπαλκόνι, και πήγε προς το μέρος τους. Τα δύο παιδιά της χαμογέλασαν βεβιασμένα, έχοντας κι εκείνα αντιληφθεί την ένταση λίγο πριν. Η Μελίνα χάραινε τρυφερά τα μαλλιά της ανιψιάς της και έσφιξε το χέρι του Οδυσσέα που φαινόταν έτοιμος να κλάψει.

«Τι έχουμε εδώ;» θέλησε να μάθει. «Δε φαντάζομαι, μικρέ, να είσαι έτσι επειδή παρακολούθησες το κλασικό καλωσόρισμα της μητέρας μου;» τον ρώτησε, κι εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι κι ένα γλωμό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του.

«Αν η γιαγιά σε υποδεχόταν με ανοιχτές αγκάλες, πιθανότατα όλοι θα παραδεχόμασταν ότι το τέλος του κόσμου είναι κοντά!» αποκρίθηκε η Τάνια για λογαριασμό του αδελφού της.

«Τι παθαίνει μαζί σου;» ρώτησε ο Οδυσσέας. «Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήσουν κόκκινο πανί για εκείνη!»

«Και ποιος δεν είναι κόκκινο πανί για τη γιαγιά; Μην κοιτάς τον εαυτό σου. Για δικούς της λόγους, που κανείς δεν κατανοεί, είσαι πάντα στο απυρόβλητο!» αντέτεινε η Τάνια με ένταση.

«Ωρα είναι να τσακωθείτε και εσείς!» τους μάλωσε η Μελίνα τριβώντας κουρασμένα τους κροτάφους της με τα ακροδάχτυλά της. Έπρεπε να θυμάται ότι η οικογένεια της δεν αντιμετωπιζόταν ποτέ έπειτα από κραιπάλη, και το ούισκι στο αίμα της σφυροκοπούσε τώρα ανελήτητα το κεφάλι της. Στράφηκε στην Τάνια που την κοιτούσε απορημένη. «Ασ' τα και μη ρωτάς!» την πρόλαβε πριν η κοπέλα ανοίξει το στόμα της. «Εσύ τι κάνεις; Πώς τα πας με τον Ντίνο;»

«Είναι η στιγμή για τέτοιες συζητήσεις;» πανικοβλήθηκε η μικρή κοιτώντας γύρω της φοβισμένη.

«Μη μου πεις ότι δεν εμπιστεύεσαι τον αδελφό σου!» απόρησε η Μελίνα. Τα δυο παιδιά, παρ' όλες τις διαφωνίες τους, είχαν μια πολύ δεμένη σχέση.

«Δεν είμαι εγώ το πρόβλημα!» πετάχτηκε ο Οδυσσέας. «Αυτό που θέλει να σου υπενθυμίσει η αδελφή μου είναι ότι εδώ μέσα και οι τοίχοι έχουν αυτιά. Κι αν μάθει η γιαγιά για τον έρωτα της δεσποινίδος από δω με το συγκεκριμένο άτομο, πολύ φοβάμαι ότι οι δικοί σας καβγάδες θα φαίνονται σαν απλές διενέξεις μπροστά σε ό,τι περιμένει την ερωτευμένη μας!»

Η Μελίνα χαμογέλασε πλατιά και ένευσε καταφατικά πριν αλλάξει αμέσως μετά συζήτηση. Είχαν απόλυτο δίκιο τ' ανίψια της...

Δίπλα στο μεγάλο σβηστό, λόγω εποχής, τζάκι του χώρου ο Διαγόρας άδειαζε ακόμη ένα ποτήρι σαμπάνιας και δίπλα του η Ηλέκτρα τον εμπόδιζε να πάρει άλλο ένα.

«Σταμάτα να πίνεις, θα σωριαστείς στο τέλος και εμένα προσωπικά δε με πειράζει καθόλου», του είπε με προσποιητό χαμόγελο, «αλλά η... μανούλα σου θα γίνει έξαλλη κι αυτό δε θα το αντέξεις!» κατέληξε και τα μάτια της δε χαμογελούσαν. «Τι έχεις πάθει απόψε, μου λες κι εμένα να καταλάβω;»

«Δε βλέπεις; Δεν τον αντέχω αυτόν! Δε θέλω να είναι κοντά στα παιδιά μου, στην οικογένειά μου! Και απορώ με τη μάνα μου που τον έχει περί πολλού. Ένας άθλιος κίναιδος είναι στο

κάτω κάτω!» ξέσπασε ο Διαγόρας προσέχοντας όμως να κρατάει χαμηλά τον τόνο της φωνής του.

«Πάλι με τον Ρωμανό τα έχεις; Τι διάβολος σε καβαλάει μ' αυτόν; Είκοσι χρόνια και δεν τον συνήθισες ακόμη; Πρόκειται για μεγάλο ταλέντο και η Ελένη στηρίζεται πάνω του. Δική της η ανακάλυψη, μην το ξεχνάς! Επιπλέον, αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι, είναι απόλυτα πιστός και αφοσιωμένος στην επιχείρηση!»

«Το λιγότερο που με νοιάζει είναι αυτό! Κοίτα χάλια! Πιο πολλή μογογιά θέλει η μούρη του, απ' ό,τι τα παπούτσια μου! Άντρας είναι αυτός;»

«Όχι, με την κλασική έννοια του όρου, δεν είναι, κανείς δεν είπε τέτοιο πράγμα και πολύ περισσότερο ο ίδιος! Αλλά τι σε νοιάζει εσένα, αυτό προσπαθώ να καταλάβω. Στο φινάλε, εσύ είσαι στον όμιλο, εκείνος είναι στον οίκο μόδας. Δεν έχετε καμία αλληλεπίδραση, αλλά σήμερα, στα γενέθλια της μητέρας σου, δε θα μπορούσες να μην καλέσεις τον πιο στενό της συνεργάτη!»

«Σιγά μην τον κάλεσα εγώ! Ο Ιάκωβος το θεώρησε αυτονόητο και τον κουβάλησε!» αντέτεινε ο άντρας εκνευρισμένος.

«Είσαι εντελώς οπισθοδρομικός και συντηρητικός, και δεν καταλαβαίνω σε ποιον έμοιασες, γιατί μπορώ να ψέξω για πολλά τη μητέρα σου, αλλά όχι για συντηρητισμό!» τον κατηγορήσε η Ηλέκτρα και συνέχισε: «Έχεις μια αδιανόητη αντίδραση για τους ομοφυλόφιλους, την οποία δεν αντιλαμβάνομαι!»

«Τους σιχαίνομαι! Και να ξέρεις, αν ο γιος μας έβγαине... τέτοιος, θα προτιμούσα να τον δω νεκρό!» της είπε και την άφησε αποσβολωμένη.

«Είσαι άρρωστος!» ψέλλισε μόνο και απομακρύνθηκε.

Ο Άγης πλησίασε τη νύφη του που, καθισμένη στη συνηθισμένη της πολυθρόνα, έμοιαζε με βασίλισσα η οποία παρακολουθούσε βαριεστημένη μια γιορτή που δεν την αφορούσε. Τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε πλάι της.

«Ο γιος σου μπήκε σε τόσο κόπο για να σ' ευχαριστήσει...» της είπε απαλά.

«Δεν του το ζήτησα!» ήρθε η ξερή απάντηση. «Ο γιος μου θα έπρεπε πια να ξέρει ότι δε μου αρέσουν τέτοιες φιέστες! Κοίταξέ τους, Άγη. Κοίταξε καλά τη σπορά του αδελφού σου... Μόνο σ' εμένα φαίνεται ότι δεν έπρεπε ποτέ να συνεχιστεί η γενιά του;»

«Τώρα δείχνεις άδικη και κακιά και ξέρω ότι δεν είσαι! Αυτά τα τρία παιδιά και τα δύο εγγόνια σου δεν έχουν μόνο το αίμα εκείνου, αλλά και το δικό σου!» της απάντησε θορυβημένος από την πρότερη δήλωσή της. «Ποτέ όμως δε μου είπες τι σου έκανε τελικά ο αδελφός μου και έφτασες να τον μισείς τόσο πολύ. Δε λέω, κάτι καταλάβαινα κι εγώ, δεν ήταν ο ιδανικός σύζυγος, αλλά...»

«Ούτε λέξη, Άγη! Ούτε λέξη! Ο Οδυσσέας πέθανε και οι νεκροί δεν κουβαλούν αμαρτίες... έτσι δε λένε; Αφήνουν στους ζωντανούς αυτό το... προνόμιο και ενίοτε τους φορτώνουν και με τις δικές τους. Κάτι σαν κληρονομιά...»

«Δε σε καταλαβαίνω απόψε... Τι συμβαίνει, Ελένη;» τη ρώτησε ανήσυχος. Ακόμη και για τη νύφη του ήταν υπερβολική αυτή η συμπεριφορά.

«Δεν ξέρω, Άγη... Αλλά κάτι έρχεται καταπάνω μας. Ποτέ δε με γέλασε το ένστικτό μου και είναι λίγες μέρες τώρα που χτυπάει συναγερομό», του είπε και οι ώμοι της σαν να κύρτωσαν απότομα από το μεγάλο βάρος που φαινόταν να κουβαλάει.

«Τώρα κατάφερες να με τρομάξεις!» αναφώνησε ο άντρας. «Με το διαβολεμένο σου ένστικτο δεν τα βάζει κανείς, κι εγώ τόσα χρόνια έμαθα να το σέβομαι και να το φοβάμαι!»

«Μην πεις τίποτα σε κανέναν!» του ζήτησε και η φωνή της ίσα που ακούστηκε. «Έχω βάλει ανθρώπους να φυλάνε τα νώτα μας και να με ειδοποιήσουν αν δουν κάτι ύποπτο γύρω μας!»

«Εντάξει... Για να είμαι ειλικρινής δεν περίμενα τίποτα λιγότερο από σένα και νιώθω κάπως καλύτερα που δε θα μας βρει αφύλαχτους το όποιο κακό!» ήταν η γεμάτη ανακούφιση δήλωσή του. «Τι να είναι όμως αυτό που έρχεται;»

«Μακάρι να ήξερα αλλά είχα πολλά χρόνια να το νιώσω τόσο έντονα... Κάτι μας απειλεί πάντως...»

Από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα της σουίτας του ξενοδοχείου *Hilton* στη Λεωφόρο Βασιλίας Σοφίας, η θέα της Ακρόπολης ήταν μαγευτική. Το ανοιξιιάτικο αεράκι, εισβάλλοντας στον πολυτελέστατο χώρο, ανάδευε τις μεταξωτές κουρτίνες, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση ότι το πιο όμορφο κτίριο του κόσμου λικνιζόταν στις ανάλαφρες ανάσες εκείνου του πρωινού. Ανεπηρέαστη από μια ομορφιά που δεν μπορούσε καν να δει, η γυναίκα που καθόταν πίσω από ένα μεγάλο γραφείο, σκυμμένη πάνω στα απλωμένα περιοδικά που είχε μπροστά της, διάβαζε και παράλληλα κρατούσε σημειώσεις. Χαμένη στον δικό της κόσμο δεν άκουσε ούτε το χτύπημα στην πόρτα. Το χέρι της έτρεχε καθώς έγραφε ασταμάτητα. Στην κορυφή του χαρτιού, δέσποζε με κεφαλαία γράμματα ένα όνομα: *Ελένη Δαρζέντα...*

Ο επισκέπτης, αμέσως μετά το διακριτικό χτύπημα, δοκίμασε το κουδούνι της σουίτας κι αφού πάλι δεν πήρε απάντηση, άνοιξε με το κλειδί του και μπήκε, αλλά ούτε τότε έγινε αντιληπτή η παρουσία του. Ξερόβηξε για να τραβήξει την προσοχή της γυναίκας κι εκείνη επιτέλους σήκωσε τα μάτια της πάνω του.

«Πότε μπήκες;» τον ρώτησε ξερά.

«Πριν από λίγο, αφού χτύπησα επανειλημμένως. Εσύ τι κά-
νεις πρωί πρωί;»

«Αυτό, για το οποίο κουβαληθήκαμε στην Αθήνα!» του απάντησε και σήκωσε ένα περιοδικό, δείχνοντάς του το πρόσωπο που κυριαρχούσε στο εξώφυλλο. «Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο!»

«Χθες ήρθαμε!» της θύμισε ο νεαρός άντρας.

«Και λοιπόν; Τι περιμένεις; Ότι θα πάρω τη φωτογραφική μηχανή και θα παριστάνω την τουρίστρια;» τον ειρωνεύτηκε

εκείνη. «Ξέρεις πόσα χρόνια ονειρεύομαι να τσακίσω αυτή τη γυναίκα; Πόσα χρόνια θέλω να την γκρεμίσω από το βάθρο της;»

Δεν της απάντησε αμέσως. Πρώτα σέρβριρε λίγο καφέ στον εαυτό του από την κανάτα που της είχαν φέρει μαζί με το πρωινό, ανανέωσε τον δικό της και μόνο τότε κάθισε στην πολυθρόνα απέναντί της και την κοίταξε.

«Πόσων χρόνων είσαι; Εξήντα οκτώ; Υποθέτω τόσο!» απάντησε μόνος του αλλά το αγριεμένο βλέμμα της ελάττωσε δραματικά το θάρρος με το οποίο άρχισε να μιλάει. «Θέλω να πω», συνέχισε πιο μαλακά, «ότι είναι βαθιά ριζωμένη μέσα σου αυτή η ανάγκη να εκδικηθείς την Ελένη Δαρζέντα, αλλά για να είμαι ειλικρινής ποτέ δεν κατάλαβα την αιτία...»

«Είσαι πολύ νέος και πολύ άπειρος για να το αντιληφθείς! Επιπλέον δεν είναι και απαραίτητο! Θα με βοηθήσεις, ναί ή όχι;»

«Μα τι με ρωτάς τώρα; Σου αρνήθηκα ποτέ τίποτα; Γι' αυτό ήρθα μαζί σου! Αλλά είναι λογικό, νομίζω, να έχω κι εγώ κάποιες απορίες... Ας πούμε τόσες δεκαετίες δεν ειδικώθηκα ούτε μία φορά; Δε μιλήσατε;»

«Ό,τι είχαμε να πούμε, το είπαμε το 1931, την ημέρα που παντρεύτηκε τον Οδυσσέα Δαρζέντα και κατέβηκε στην Αθήνα να παραστήσει τη μεγάλη κυρία. Αυτό έκανε πάντα! Νόμιζε ότι ήταν καλύτερη από όλες και κυρίως από μένα!»

Σταμάτησε απότομα να μιλάει η γυναίκα και έγριψε πίσω στην πολυθρόνα με τα μάτια κλειστά, ενώ η αναπνοή της βγήκε με κόπο, σαν κάτι να εμπόδιζε το οξυγόνο να φτάσει στους πνεύμονες. Βρέθηκε εκείνος ανήσυχος στο πλευρό της και γονάτισε δίπλα της. Το χέρι του έσφιξε το δικό της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε τρυφερά. Περιμένε ένα χάδι της, ίσως ένα βλέμμα που να έδειχνε κάποιο, οποιοδήποτε συναίσθημα. Εκείνη, όμως, πήρε βαθιά ανάσα, απαλλάχθηκε από το κράτημά του και όταν τον κοίταξε, το βλέμμα της άστραφτε και πάλι, γεμάτο ένταση και φλόγα εκδίκησης.

«Καλά είμαι!» του είπε και ανακάθισε για να του δείξει τα

χαρτιά της. Σηκώθηκε εκείνος αργά, κουρασμένος, απογοητευμένος έσφιξε τα χείλη του, να μη φανεί το πικρό του χαμόγελο, και προσπάθησε να συγκεντρωθεί σε όσα του έλεγε. «Η Ελένη, όπως σου είπα, παντρεύτηκε τον Δαρζέντα το 1931 και ήρθε στην Αθήνα. Μαζί του έκανε τρία παιδιά. Τον Διαγόρα, τον Άγγελο και τη Μελίνα».

«Και ο άντρας της σκοτώθηκε στην Κατοχή... Τα ξέρω αυτά, απ' έξω τα έχω μάθει! Ο Διαγόρας είναι παντρεμένος και έχει δύο παιδιά. Τον Οδυσσέα και την Τάνια».

«Έχει και μία σύζυγο, την Ηλέκτρα...» συμπλήρωσε εκείνη, και ο τόνος της όπως και το ύφος της ήταν γεμάτα νόημα.

Ο άντρας απομακρύνθηκε δυσφορώντας ξαφνικά. Το βλέμμα του χάθηκε στον ορίζοντα, για λίγο ο Παρθενώνας έκλεψε την προσοχή του, η ψυχή του σαν να ταξίδεψε ανάμεσα στις κολώνες του πριν πάρει βαθιά ανάσα και στραφεί στη συνομιλήτριά του, η οποία τον κοιτούσε με μάτια μισόκλειστα πίσω από τους πυκνούς καπνούς του τσιγάρου της.

«Κατάλαβα...» της είπε με υποταγή στην ίδια και στη μοίρα του. «Εδώ μπαίνω εγώ στο κάδρο... θέλεις να πλησιάσω την Ηλέκτρα...»

«Θέλω να την κάνεις να σ' ερωτευθεί τρελά!» τον διόρθωσε εκείνη σκληρά. «Θέλω να τρέχει από πίσω σου σαν σκυλάκι, ώστε να έχουμε όλες τις πληροφορίες που χρειαζόμαστε για το τι συμβαίνει στα ενδότερα της οικογένειας. Και φρόντισε να βρεις τον κατάλληλο άνθρωπο που θα φυτέψεις στον οίκο μόδας της. Έτσι θα τους κυκλώσουμε από παντού πριν χτυπήσουμε!» κατέληξε και η φωνή της θύμιζε πολεμικό σάλπισμα.

«Μια μικρή υπενθύμιση να σου κάνω. Όσα ξέρεις για την Ελένη είναι ό,τι έχεις διαβάσει στα περιοδικά... Μην τα πιστεύεις όλα!»

«Είσαι ανόητος; Νομίζεις ότι θα ήμουν τόσο επιπόλαιη;» τον ειρωνεύτηκε και το κακόβουλο χαμόγελό της τον έκανε ν' ανατριχιάσει.

Την είδε έκπληκτος να πηγαίνει προς την ντουλάπα και ν' ανοίγει το χρηματοκιβώτιο που ήταν κρυμμένο εκεί. Από τα βάθη του τράβηξε έναν χοντρό φάκελο και τον πέταξε πάνω στο γραφείο.

«Εδώ είναι όλη η ιστορία της!» ανήγγειλε με στόμφο. «Χρόνια συγκέντρωνα στοιχεία και την παρακολουθούσα. Τρεις, και όχι ένας, ιδιωτικοί ερευνητές με ενημερώνουν τακτικά για την πορεία της. Στρώσου να τα διαβάσεις όλα πριν κάνεις οποιαδήποτε κίνηση! Έτσι θα μάθεις τα πάντα για τους πάντες. Για τον Ιάκωβο, τον Ρωμανό και, κυρίως, για τον Άγη!»

«Ποιοι είναι όλοι αυτοί;» τα είχε χαμένα πλέον ο άντρας.

Αυτή τη φορά το βλέμμα της εκτός από κακία έσταζε και περιφρόνηση για εκείνον. Ένωσε το στόμα του να πλημμυρίζει από κάτι πικρό και στυφό. Μετά έσκυψε το κεφάλι. Όχι τόσο από διάθεση υποταγής, όσο σε ένδειξη σεβασμού.

«Έχεις δίκιο... σε υποτίμησα, μητέρα. Συγγνώμη...» παραδέχτηκε με κατεβασμένο το κεφάλι.

«Να προσέχεις, γιε μου. Όσοι το έκαναν στο παρελθόν το μετάνιωσαν. Ακόμη και ο πατέρας σου...»

Μ' ένα νεύμα τού έκανε σαφές πως έπρεπε να την αφήσει μόνη. Πήρε τον φάκελο εκείνος και εξαφανίστηκε. Καινούργιο τσιγάρο βρέθηκε στο χέρι της και το κάπνισε στο μπαλκόνι ατενίζοντας τον αρχαίο ναό, όμως για ακόμη μια φορά δεν έβλεπε την ομορφιά του. Η αρμονία του δεν τη γαλήνευε. Το δικό της μυαλό ταξίδευε πέρα από αυτόν. Γύριζε πίσω στη Σμύρνη όπου γεννήθηκε, στο όμορφο σπίτι της. Συναντούσε την αυστηρή σκιά του πατέρα της, την τρυφερή φιγούρα της μητέρας της. Τα δόντια της έτριξαν όταν μέσα στο κάδρο των αναμνήσεων εισήλθε απρόσκλητη η Ελένη. Η εύθραυστη Ελένη... Που ένα της χαμόγελο έλιωνε κάθε αντίσταση του πατέρα. Ξεκολλούσε μόνο για χάρη της από τις σκιές εκείνος: τα παχιά του φρύδια ανασηκάνονταν, το μουστάκι του ακολουθούσε τη γραμμή των χειλιών του που χαμογελούσαν. Μόνο για εκείνη, τη λατρεμένη και χαϊ-

δεμένη του... Ότι κι αν έκανε η ίδια δεν ήταν ποτέ αρκετό. Όσους επαίνους κι αν έπαιρνε από το σχολείο, όσο καλά κι αν έπαιζε πιάνο, όσο κι αν μιλούσε άψογα τα γαλλικά, όσες δουλειές κι αν έκανε για να βοηθήσει τη μητέρα της, ήταν σαν να μην υπήρχε.

Κάτι καιτό κύλησε στο μάγουλό της και βιάστηκε να το εξαφανίσει με μια θυμωμένη κίνηση. Όχι, δε θα λύγιζε ποτέ. Εκείνη δεν υπήρξε ποτέ της εύθραυστη. Ήταν η Λαμπρινή Αϊβάτογλου Γαζή... Και η μεγάλη της εχθρός θα καμπτόταν, θα τσάκιζε, θα εξαφανιζόταν.

Μαζί της δεν είχε καμιά ελπίδα η Ελένη Αϊβάτογλου Δαρζέντα...

«Να ζήσεις, Ελένη, και χρόνια πολλά...»
Τα κεριά πάνω στην τούρτα τής φάνηκαν πολλά. Στο μυαλό της
ήρθε εκείνο το καταραμένο ποίημα του Καβάφη...

...Εμπρός κυττάζω τ' αναμμένα μου κεριά.

*Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φρίξω
τί γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τί γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.*

Ελένη Αϊβάτογλου Δαρζέντα...

Πρόεδρος του ομίλου Δαρζέντα. Ιδιοκτήτρια
του οίκου μόδας Arzu. Γύρω της ένας κόσμος
που υποκλίνεται μπροστά της. Ακόμη και
τα τρία παιδιά της. Εκείνη, όμως, φοβάται
το παρελθόν της. Τα βαριά μυστικά που,
αν αποκαλυφθούν, θα τη συνθλίψουν.
Θα φροντίσουν γι' αυτό οι διώκτες της...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 31877